

Република Србија

УПРАВНИ СУД

ОДЕЉЕЊЕ У НИШУ

II-4 У.27375/10

Дана: 09.02.2012. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Николе Динића, чланова већа, са судијским помоћником Бисерком Савић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Улица ... број ..., кога заступа Богдановић Вујица, адвокат из Врања, Улица Сутјескина број 30, ради поништаја решења туженог Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 353-353-00020/2010-09 од 27.07.2010. године, у правној ствари инспекцијских мера, уз учешће Б.Б. из ..., Улица ... број ..., В.В. и Г.Г., обоје из ..., Улица ... број ..., заинтересованих лица, које заступа Милорад Тешић, адвокат из Ниша, Улица Генерала Милојка Лешјанина број 39, након одржане усмене и јавне расправе дана 07.02.2012. године, у нејавној седници већа одржаној дана 09.02.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОВАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованим лицима надокнади трошкове управног спора у износу од 42.500,00 динара, у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем туженог Министарства животне средине и

просторног планирања Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 353-353-00020/2010-09 од 27.07.2010. године, донетим по жалби заинтересованих лица, поништено је решење Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове Градске управе Града Врања број 353-411/04-05 од 09.12.2009. године, којим је одбијен приговор заинтересованих лица, изјављен против акта о урбанистичким условима број 353-411/2004-05 од 03.11.2009. године, којим се мења и допуњује акт о урбанистичким условима издат под истим бројем дана 24.11.2004. године, инвеститору А.А. из Оспореним решењем ништи се и акт о урбанистичким условима број 353-411/2004-05 од 03.11.2009. године, а списи предмета враћају првостепеном органу на поновно одлучивање.

Тужилац тужбом и допунама тужбе достављеним суду 04.03.2011. године и 19.12.2011. године, оспорава законитост решења туженог органа због битних повреда правила поступка и неправилне примене материјалног права. Истиче да је захтев за издавање акта о урбанистичким условима поднео 17.11.2004. године, а захтев за издавање одобрењу за изградњу 20.01.2005. године. Ово посебно наводи јер истиче да ови акти недостају у списима предмета послатим од стране првостепеног органа за другостепени орган, па их прилаже уз тужбу. Позива се и уз тужбу доставља подзаконски акт – Правилник о општим условима о парцелацији и изградњи и садржини, условима и поступку издавања акта о урбанистичким условима за објекте за које одобрење за изградњу издаје општинска, односно градска управа, који је донет на основу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03) и који треба да буде у примени у конкретном случају и сматра да су се коначна и правноснажна акта која су требала бити донета по тим прописима, могла мењати и допуњавати само на основу члана 255. Закона о општем управном поступку. Указује да због повреда правила поступка од стране туженог органа, као и због погрешне примене материјалног права, трпи велику материјалну штету и посебно истиче да у списима предмета постоји закључак првостепеног органа према коме заинтересована лица нису имала статус странке у управном поступку, па поставља питање њихове активне легитимације за подношење жалбе. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да остаје у свему при

наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица дала су, преко пуномоћника, одговор на тужбу, у коме су навели да је тужени орган, у поступку спроведеном без повреде правила поступка, на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право. Наводе да је правилно оценио тужени орган да је првостепеним решењем незаконито одбијен њихов приговор, изјављен против акта о урбанистичким условима број 353-411/2004-05 од 03.11.2009. године, а којим је измењен и допуњен раније издати акт о урбанистичким условима број 353-411/2004-05 од 24.11.2004. године, јер је првостепени орган донео нови акт о урбанистичким условима од 03.11.2009. године, позивајући се погрешно на одредбу члана 255. Закона о општем управном поступку. Указују да се акт о урбанистичким условима из 2004. године није могао мењати применом наведене законске одредбе, јер се она односи само на решења као управне акте, а акт о урбанистичким условима није управни акт, а такође указују и да првостепени орган није могао на основу те одредбе оцењивати основаност приговора заинтересованих лица. Сматрају да је тужени орган, при доношењу оспореног решења, правилно применио материјално право, с обзиром на ступање на снагу новог Закона о планирању и изградњи, те да је правилно закључио да првостепени орган није могао да донесе акт о урбанистичким условима који овим законом није прописан, већ је једино могао да наложи тужиоцу да уреди поднети захтев и да уместо акта о урбанистичким условима захтева издавање локацијске дозволе, прописане одредбом члана 54. новог Закона о планирању и изградњи. Наводе, такође, да тужени орган правилно закључује да првостепени орган није могао доношењем новог акта о урбанистичким условима од 03.11.2009. године да врши измене и допуне неважећег акта од 24.11.2004. године, нити је могао да констатује да је тај акт непромењен. Предлажу да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у присуству тужиоца А.А., заинтересованих лица, пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованих лица, а у одсуству уредно позваног туженог, одржао усмену, јавну расправу у смислу одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 111/09).

На одржаној расправи пуномоћник тужиоца је изјавио да остаје у

свему при наводима из тужбе и поднесака о прецизирању тужбе и указао да је оспорено решење незаконито због тога што је тужилац на основу акта о урбанистичким условима добио дозволу у законом проведеном поступку, који акти су му издати још 2004. године. Након што су надзорни органи, по пријави заинтересованих лица утврдили да је неопходно да се изврши допуна урбанистичких услова, након шест година је дошло до измене урбанистичких услова, па с тога не стоји навод тужиоца да акт о урбанистичким условима из 2004. године не постоји. Сматра да је првостепени орган у свему поступио на законит начин, као и да су нетачни наводи у одговору на тужбу да урбанистички услови нису управни акт. Указује да урбанистички услови јесу управни акт, са позивањем на став судске праксе Врховног суда, да је поступак пред управним органима вођен незаконито, без његовог учешћа и да је урбанистичка дозвола поништена без његове сагласности. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи као незаконито и тражи трошкове за састав образложеног поднеска, за приступ суду за једно неодржано рочиште и за једно одржано рочиште, по адвокатској тарифи, као и путне трошкове у износу од 8.000,00 динара.

Заинтересована лица су, преко пуномоћника, изјавили да остају при свим наводима из одговора на тужбу и додали да је првобитно издат акт о урбанистичким условима из 2004. године престао да важи јер је решењем другостепеног органа од 10.02.2005. године, по основу службеног надзора, укинута решење о одобрењу за изградњу од 25.01.2005. године. Предлажу да суд тужбу одбије као неосновану и да обавезе тужиоца да им надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 160.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана доношења пресуде, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Трошкове опредељују: на име састава одговора на тужбу износ од 62.500,00 динара, од чега 31.250,00 динара према тарифном броју 18. став 1. тачка 3. Адвокатске тарифе и 31.250,00 динара на име увећања за заступање више странака на основу тарифног броја 11. Адвокатске тарифе, на име једног неодржаног рочишта-износ од 32.500,00 динара и на име једног одржаног рочишта-износ од 65.000,00 динара.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, одговора на тужбу заинтересованих лица, списка предмета и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази:

Тужба је неоснована.

Правилно је, по налажењу Управног суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем поништио решење Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове Градске управе Града Врања број 353-411/04-05 од 09.12.2009. године, којим је одбијен приговор заинтересованих лица, изјављен против акта о урбанистичким условима број 353-411/2004-05 од 03.11.2009. године, којим се мења и допуњује акт о урбанистичким условима издат под истим бројем дана 24.11.2004. године инвеститору А.А. из Ово стога, што по оцени Управног суда, правилно тужени орган закључује да акт о урбанистичким условима није управни акт, већ, у смислу члана 91. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“ број 47/03), представља техничке услове које треба уградити у техничку документацију, због чега није било места примени одредбе члана 255. Закона о општем управном поступку, којим је предвиђено укидање или мењање решења донетог у управном поступку, а којим странке стичу неко право. Акт о урбанистичким условима, према наведеним прописима, није управни акт којим се одлучује о праву тужиоца на изградњу објекта, већ се њиме одређују само услови за израду идејног пројекта, потребног ради издавања одобрења за изградњу, које одобрење би било управни акт којим се одлучује о праву тужиоца.

Због свега наведеног, по оцени Управног суда, оспорено решење је на закону засновано и донето правилном применом одредбе члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97...31/01), којим је прописано да ако другостепени орган нађе да ће недостатке првостепеног поступка брже и економичније отклонити првостепени орган, он ће својим решењем поништити првостепено решење и вратити предмет првостепеном органу на поновни поступак. У том случају, другостепени орган је дужан да својим решењем укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак, а првостепени орган је дужан у свему да поступи по другостепеном решењу и да, без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана пријема предмета, донесе ново решење. Против новог решења странка има право на жалбу.

Управни суд је ценио наводе тужбе, посебно да је тужилац поднео

захтев за издавање одобрења за изградњу 20.01.2005. године, али је нашао да је исти неоснован, с обзиром на то, да је по том захтеву надлежни орган донео решење о одобрењу за грађење број 351-20/2005-07 од 14.02.2005. године, које је укинато другостепеним решењем број 220-351-3/2006-04 од 10.02.2006. године, а које је потврђено пресудом Врховног суда Србије У.1742/06 од 21.03.2007. године. По оцени Управног суда, неоснован је и навод тужбе да заинтересована лица нису имала правни интерес за учествовање у проведеном управном поступку, јер је одредбом члана 39. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97...31/01) прописано да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак или које, ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку. Из цитиране одредбе члана 39. наведеног Закона, произлази да у управном поступку својство странке, поред лица о чијим правима и обавезама се решава у поступку, имају и заинтересована лица, односно лица која у поступку учествују ради заштите својих права и правних интереса, а у управној ствари издавања урбанистичких услова, у тај круг лица свакако спадају власници суседних објеката или власници и корисници суседних парцела, јер промена стања у простору која настаје изградњом објекта или извођењем других радова на суседној парцели, објективно увек може имати и елементе који су на штету права и правних интереса тих лица.

По оцени суда, оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, па је суд, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09) одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде.

Одлука о трошковима, опредељеним од стране пуномоћника заинтересованих лица у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима („Сл.гласник РС“ број 111/09) и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, у износу од 42.500,00 динара и то на име састава одговора на тужбу у износу од 15.000,00 динара, на име приступа суду за једно одржано рочиште износ од 17.500,00 динара и на име приступа суду за једно неодржано рочиште у износу од 10.000,00 динара, а применом тарифних бројева 8., 9. и 11. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад

адвоката („Службени лист СРЈ“ број 54/98.....53/2010), одлучујући као у ставу II диспозитива, док је у преосталом делу, захтев заинтересованих лица прекомеран.

Будући да је тужба тужиоца одбијена, суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу III диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 09.02.2012. године, II-4 У.27375/10

Записничар

Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија

Деса Симић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДЈ